

LBRIS

We know
books

Adrian Gurgău

PUNCTUL ZERO

LIMES

2023

Editor: MIRCEA PETEAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GURGĂU, ADRIAN

Punctul zero / Adrian Gurgău. - Florești : Limes, 2023

ISBN 978-606-799-668-5

821.135.1

© Copyright Adrian Gurgău

© Copyright Editura Limes, pentru prezenta ediție

407280 Florești, jud. Cluj

Str. Castanilor, 3

Tel.: 0723-194022

e-mail: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

Punctul zero

La punctul zero

sunt nopți mai albastre.

Pasărea

cea mai de taină

acolo-și găsește

ultima zare.

acest pământ

coamă de-ntuneric

și pământ întins

gustul cărnii

îmbătrânesc la țarm luminile

și mâine sunt cuvinte

înebbunesc ușor ca toți nebunii

fumez la fân uscat și viața

mi se face țândări și scânteii și rotocoale

pe dealuri triste râd copii bătrâni

la munte brazi se clatină de vreme

am adăugat două poeme la nuanța mea de întuneric. am ridicat două steaguri albe peste lume. și-am coborât petala neagră când se crede trandafir și vara este-n toi – toiagul strâmt iubit în aer demn și tandru. când vine toamna pe la gleznă îți șoptesc o vorbă albă ca și cum ar ninge timpul din petală în petală. fața ta-i subțire ca o șansă. gura mea visează marea dimineața. se face seară. se face noapte. se face vers. se face floare. mucegai stropit cu nerăbdare. se face craniul alb și lung de așteptare.

ca un tren cu barbă neagră, adrian gurgău

oricum, ar trebui să vin la tine. cu sângele meu alb – astăzi, mâine, ieri, acum – să fiu copil de verde-alunecând peste chaos. se fac păduri de gânduri. și am pe degete fragilul univers de scris.

Moartea, cu pumnii strânși, se tace

Împotriva morții se tace.

Se tace una din acele tăceri
impregnante, străpungătoare.

Moartea, cu pumnii strânși,
se tace.

Împotriva morții nu se pășește
cu putere cu dinții scrâșniți.

Împotriva morții se stă.

Firește, așa cum ea ni se așază
în suflet și crește, nevăzută,
exact ca o tăcere simțindu-se
numai dinlăuntrul ei.

Cea mai importantă însușire a morții
este nemișcarea.

De aceea ea se așază pe tot
ce se poate mișca.

Și ceea ce ne rămâne după aceea
pe mâini, pe iubiri și pe dușmăni
este nemișcarea.

Dar mișcarea mâinilor,
adâncirea în lucruri a iubirilor
și a dușmăniilor
pot face o mai mare tăcere
decât tăcerea morții.

Moartea nu este o stare.

Dar fiecare stare își are moartea.

Moartea stă tot ce atinge.

Moartea ne stă pe noi înșine.

Dar niciodată moartea nu se stă pe sine.

Pentru aceasta ea are nevoie de tăcere.

Și există o tăcere mai mare

decât tăcerea morții.

De aceea împotriva morții se tace.

Se tace una din acele tăceri

impregnante, străpungătoare.

Moartea, cu pumnii strânși,

se tace.

Iarnă uscată

acest nisip de iarnă. și nisipul mai subțire
de lumină și de cer

acum ochii larg deschiși – singurătatea,
nisipul

acesta de iarnă măcinat printre dinți mai

subțire sclipind

pe tăișul din cerul gurii când spun că

te iubesc.

și cuburile – fără floare, fără timp.

foșnetul e viu.

(infernul își numără pulsul).

probabil că-n miezul miezului nu

există

moarte.

și, totuși, dimineața, infernul

are brațele mai lungi.

și mai albe.

Într-un imperiu al toamnei nici nu se pot spune cuvintele goale – așa fără lumină. Nu mai au înțeles. Puterea lor este resemnarea. Totul, și lumina și pulsul imită căderea frunzei. Nimic trist nicăieri. Între lumina zilei de toamnă și tristețe, întotdeauna domnește frumusețea, care le-aduce aproape una de alta.

Legătura fiind asemănătoare gândului dintre un cuvânt și altul. Deci, ninge (era să spun), cu vorbe. Adevărul este că toate cuvintele sunt acum, atât de moi și leneșe, încetinesc aparent murirea, prinse-n căderea frunzelor încât și ele cad fără să spună nimic. Văd cum toamna se poate face o liniște ca-n miezul unui poem pe care nu te zorește nimeni să-l termini.